

Trợ Giáo Muôn Năm

Đào Tiên Tứ

Chiến tranh Việt Nam đã chấm dứt gần 42 năm qua. Theo thống kê của Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ đã có khoảng hơn 4 triệu người dân tị nạn cộng sản Việt Nam sống rải rác tại 103 nước trên khắp thế giới. Những người tị nạn này đã may mắn thoát khỏi chế độ chuyên chế của Cộng sản Việt Nam bằng mọi phương cách, nhưng cũng có một số đồng kém may mắn đã bỏ mình trong các cuộc vượt biển bằng những tàu đánh cá bé nhỏ thô sơ.

Đợt đầu khoảng hơn một tháng trước ngày 30 tháng 4, 1975. Khoảng hơn 130 ngàn người Việt đã được các cơ quan Hoa Kỳ di tản khỏi Việt Nam bằng đường hàng không hay bằng các loại tàu lớn. Họ là các sỹ quan cao cấp của chính phủ Việt Nam Cộng hòa, các nhân viên sở Mỹ và gia đình. Sau đó là các đợt vượt biển bằng đường bộ hay đường biển qua ngã Thái Lan trong những năm 1976, 1977 và 1978. Đến năm 1979, rất nhiều nhà tư bản người Việt gốc Hoa tại Chợ Lớn đã bị nhà cầm quyền Việt Cộng cưỡng bách rời Việt Nam qua những chương trình vượt biển bán chính thức. Dĩ nhiên những người Việt gốc Hoa này phải trả một số tiền rất lớn để cán bộ Việt Cộng tổ chức và hộ tống các chuyến vượt biên bán chính thức. Không kể là toàn thể nhà cửa đất đai bỏ lại đều bị chính quyền Việt Cộng tịch thu. Sau đó là các đợt rời Việt Nam của các sỹ quan quân lực Việt Nam Cộng Hòa theo chương trình HO do chính phủ Mỹ tài trợ nhằm giải thoát những người đã từng bị Việt Cộng giam giữ tại các trại tù cải tạo trên 3 năm.

Cuối cùng là một số đồng thân nhân của các người tị nạn được chính phủ bảo lãnh rời Việt Nam đến các

quốc gia tự do trên khắp thế giới theo chương trình ODP. Các người này đã phải chờ đợi tại Việt Nam từ khoảng 10 đến 15 năm vì phải qua rất nhiều thủ tục tị nạn đơn đoàn tụ của thân nhân mình. Vợ tôi may mắn cũng đã bảo lãnh được cho khoảng 25 người thân nhân từ Việt Nam qua Mỹ theo chương trình ODP này.

Theo báo Người Việt, có khoảng 300,000 người tị nạn định cư tại Úc, gần 300,000 người tại Pháp, khoảng 250,000 tại Gia-nã-đại, 137,000 người tại Đức, 80,000 người tại Nga, 55,000 người ở Anh quốc và 45,000 người ở Nhật.

Đa số người tị nạn Việt Nam sống tại các thành phố lớn tại các nước tự do trên toàn thế giới. Riêng tại Hoa Kỳ có khoảng 2,200,000 người Việt tị nạn cộng sản. Họ sinh sống tại các thành phố lớn như Washington thuộc Washington D.C., Dallas và Houston ở Texas, Bellavue ở tiểu bang Washington, Phoenix ở Arizona, San Jose ở California và nhiều

nhất là tại quận Cam gần Los Angeles. Riêng tiểu bang California có khoảng gần 2 triệu người Việt tị nạn.

“Tiếng Việt còn, nước Việt còn”- với số đông người Việt tị nạn sinh sống tại hải

ngoại, nhu cầu dạy Việt ngữ cho các em nhỏ người Việt là một điều tối cần thiết. Do đó hầu hết tại các thành phố lớn khắp thế giới nơi có số đông người Việt tị nạn sinh sống, các trung tâm dạy Việt ngữ dần dần được thành lập. Rất nhiều nhà thờ, chùa chiền và các cơ sở tôn giáo đã sẵn lòng cho thầy cô mượn chỗ dạy Việt ngữ cho dân Việt và người ngoại quốc. Riêng tại quận Cam, có khoảng 17,000 học sinh theo học các lớp Việt ngữ tại các trung tâm rải rác khắp nơi trong các ngày cuối tuần. Đa số các thầy cô và Ban Điều Hành đều là các thiện nguyện viên, dạy học miễn phí. Các học sinh chỉ phải đóng một số tiền nhỏ để đủ trả chi phí cho các lớp học. Trung tâm Hồng Bàng và Trung tâm Văn Hóa Việt Nam là hai trung tâm lớn không trực thuộc với các cơ sở tôn giáo nào, với khoảng gần 800 học sinh và hơn sáu mươi giáo

viên thiện nguyện. Cả hai trung tâm đều tổ chức các lớp Việt ngữ vào hai ngày thứ bảy và chủ nhật. So với hai trung tâm kể trên, trường Việt ngữ Saddleback thuộc Cộng Đoàn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, thành phố Laguna Wood, quận Cam, là một trường Việt ngữ nhỏ. Trường chỉ có khoảng 145 học sinh và hơn 20 giáo viên phụ trách.

Năm 1984, gia đình tôi dọn về miền Nam cư ngụ tại thành phố Santa Ana. Khoảng ba năm sau, chúng tôi mua được một căn nhà nhỏ tại Lake Forest và định cư tại đây cho đến bây giờ. Nhờ ơn Thiên Chúa, mọi sự đều tốt đẹp cho gia đình chúng tôi. Nhưng không may vào ngày 27 tháng 8 năm 1989, đưa con trai út của tôi lúc đó mới bảy tuổi đã qua đời trong một tai nạn xe hơi gần nhà. Thành bé rất hiền lành, dễ thương nên ai cũng yêu thích. Cháu sinh tại tiểu bang Virginia, Hoa Kỳ năm 1982. Tôi dự tính ghi tên cho cháu theo học trường Việt ngữ của cộng đoàn nhà (lúc đó do anh Hiếu làm hiệu trưởng) và tham gia đoàn Thiếu Nhi Thánh Thể.

Sau này, gia đình tôi tham gia các đoàn thể công giáo trong cộng đoàn như Các Bà Mẹ Công Giáo, Liên Minh Thánh Tâm, Cursillo, Thăng Tiến Hôn Nhân, gia đình chúng tôi mới ngoài sáu mươi. Tôi tự nghĩ Chúa đã cho tôi thì Ngài cũng có thể lấy lại bất cứ lúc nào. Mỗi con người đều có một số mệnh riêng, nếu cố gắng tu thân tích đức thì Chúa sẽ trả công bội hậu. Ước mơ của tôi khi còn thiếu thời là trở thành một thầy giáo thì bây giờ với khả năng và thiện chí, tôi tham dự dạy học các lớp Việt ngữ tại cộng đoàn nhà. Không dạy tiếng Việt được cho con mình thì cố gắng dạy tiếng Việt cho con người khác vì đó thật là một việc hữu ích đáng làm.

Mùa hè năm 1992, nhóm chúng tôi gồm sáu người: anh Lê Trọng Đức, anh Ngọc, anh Nguyễn Xuân Bá, chị Mai Mỹ Thuận, chị Trần Oanh và tôi tham dự khóa tu nghiệp sư phạm 3 ngày 2 đêm tại Riverside, California. Chúng tôi đã gặt hái rất nhiều kinh nghiệm dạy học qua khóa học này. Tháng 9 năm 1992, anh Lê Trọng Đức đảm nhận chức Hiệu trưởng trường Việt ngữ. Tôi phụ anh Đức với trách nhiệm Giám thị cùng phụ giúp trường với 3 thầy cô mới và các thầy cô cũ. Sau ba tháng trong chức vụ Giám thị, tôi “bị mất việc” vì ba lý do. Thứ nhất là tôi phải đi mổ thận và nằm nhà thương hơn một tháng. Thứ hai là có một số cô giáo than phiền tôi quá hiền lành nên học sinh không sợ. Thứ ba là tôi hay rung chuông cho các em về sớm hơn giờ ấn định. Chức vụ giám thị giao cho thầy Nguyễn Xuân Bá biệt danh "Hà Bá".

Thầy Bá rất hợp với chức vụ này vì các học sinh rất sợ thầy. Sau khi lành bệnh, tôi đã trở lại sinh hoạt với trường Việt ngữ và được làm trợ giáo cho các thầy cô cũ. Tôi yêu mến công việc này vì được dạy nhiều lớp khác nhau và làm việc chung với nhiều thầy cô khác nhau. Hơn nữa, công việc hiện tại của tôi đòi hỏi sự lao động hơi nhiều: tuần nào cũng làm hơn 60 tiếng cộng thêm việc làm Security Guard bán thời gian cho công ty Burns tại khu nhà Coro Del Casa, gần Mission Viejo lake. Do đó, tôi sẽ không có đủ thời gian soạn bài cho các em nếu tôi chấp nhận làm giáo viên chính trong lớp.

Thấm thoát hơn 24 năm qua, tôi vẫn giữ chân trợ giáo. Tôi cố gắng cuối tuần dạy học tại trường Việt ngữ cộng đoàn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp cho đến mùa hè năm 2016 khi tôi xin về hưu nghỉ dạy vì tuổi già, sức yếu, đã trải qua nhiều cuộc giải phẫu đầu và tim. Hơn nữa, càng có tuổi đầu óc càng ít minh mẫn, lái xe lạng quạng, nhiều khi ngủ gục, may mà không gây tai nạn. Do đó tôi không còn dám lái xe đi xa và cũng đã xin nghỉ dạy lớp Luyện Thi Quốc Tịch Hoa Kỳ tại Trung Tâm Công Giáo ở Santa Ana vì lớp ở khá xa.

Trường Việt Ngữ Cộng Đoàn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp có rất nhiều cái nhất so với các trường khác. Trường nhỏ nhất, học sinh ít nhất, nhưng giỏi nhất, ít thầy nhất, nhiều cô nhất, và trường đã có nhiều cô giáo đoạt giải Hoa Hậu Áo Dài hạng Nhất trong các cuộc thi hoa hậu do Liên trường Việt ngữ tổ chức hàng năm.

Xin chân thành cảm ơn quý cha, quý sư đã nâng đỡ tinh thần và cầu nguyện cho chúng con và các thầy cô dạy trường Việt Ngữ. Xin chân thành cảm ơn quý phụ huynh đã mang các em học sinh đến trường, để thầy cô chúng tôi có cơ hội dạy dỗ và thực hiện được ước mơ nhỏ bé của mình.

Xin chân thành cảm ơn các em học sinh đã chăm chỉ học hành giúp bảo tồn tiếng Việt mến yêu. Qua 24 năm dạy Việt Ngữ của riêng tôi, tôi đã từng chứng kiến các em từ từ trưởng thành, các em đã đọc và viết tiếng Việt lưu loát. Đa số các em giờ đã tốt nghiệp Đại Học và đã có các công việc tốt lành vững chắc, v... Đó là phần thưởng và sự hãnh diện cho toàn thể thầy cô giáo và cho chính tôi nữa ...

Xin Thiên Chúa trả công bội hậu cho quý thầy cô và giúp thêm nghị lực để tiếp tục dần dần phục vụ cho Trường Việt Ngữ Saddleback mãi mãi thăng tiến.